

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 403/2017-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. júna 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Františkom Buhlom, Mlynárska 19, Košice, pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Co 398/2016 (pôvodne 17 Co 177/2013) a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. apríla 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom

Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Co 398/2016 (pôvodne sp. zn. 17 Co 177/2013) (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Zo sťažnosti ústavný súd zistil, že sťažovateľ je v procesnom postavení žalobcu v konaní začatom na Okresnom súde Trnava, neskôr vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 7 C 52/2010, proti žalovanému [REDAKOVANÉ], pričom predmetom konania je zaplatenie sumy 98 992,23 € s príslušenstvom z titulu poistného plnenia. Okresný súd Banská Bystrica 23. marca 2013 vo veci vyhlásil rozsudok, proti ktorému podal sťažovateľ odvolanie. Ústavný súd v súčinnosti s krajským súdom zistil, že predmetná vec bola krajskému súdu predložená na rozhodnutie o odvolaní 6. júna 2013. O odvolaní rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 17 Co 177/2013 z 9. septembra 2014. Sťažovateľ podal vo veci dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky 23. júna 2016 tak, že rozsudok krajského súdu zrušil. Spis bol vrátený krajskému súdu v júli 2016 a vec je aktuálne vedená pod sp. zn. 13 Co 398/2016.

3. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol aj nasledujúce:

„... Krajský súd v Banskej Bystrici už pred vydaním rozsudku dňa 09. 09. 2014 svojim konaním spôsobil prieťahy v konaní, ktoré bolo vedené vtedy pod sp. zn. 17Co/177/2013, ale je zrejmé, že tiež po tom, ako Najvyšší súd uznesením zo dňa 23. 06. 2016 zrušil rozsudok krajského súdu zo dňa 09. 09. 2014, svojou nečinnosťou spôsobil prieťahy v konaní, ktoré je dnes už vedené pod sp. zn. 13Co/398/2016, pretože po doručení spisu z NS SR v mesiaci júl 2016, konajúci súd - KS BB - neurobil voči účastníkom konania žiaden úkon a ani nijako vo veci nerozhodol a tiež ani nie je určený termín pojednávania.

Už aj s ohľadom na skutočnosť, že návrh na začatie konania bol podaný ešte v roku 2009, mal konajúci KS BB postupovať rýchlejšie, a nie nekonať v priebehu rokov 2013 a 2014 viac ako 18 mesiacov a od júla 2016 doposiaľ.

Predmetný súdny spor k dnešnému dňu stále nie je právoplatne ukončený, konanie prebieha už 9.-ty... rok.“

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že krajský súd v napadnutom konaní porušil jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby krajskému súdu prikázal v predmetnej veci konať bez zbytočných prietáhov a priznal mu finančné zadosťučinenie v sume 19 798,44 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

9. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy

alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

11. Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní.

12. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd zároveň osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. I. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

13. Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti sťažovateľa konštatuje, že ju bolo potrebné odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. Z judikatúry ústavného súdu totiž vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými

významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovet (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

14. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že doterajšia dĺžka napadnutého konania sama osebe nemá takú ústavne relevantnú intenzitu, aby bolo možné po prijatí s'ťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie označených práv s'ťažovateľa, preto jeho s'ťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (podobne napr. I. ÚS 96/2011, III. ÚS 541/2011, III. ÚS 7/2015).

15. Pri rozhodovaní ústavný súd vychádzal aj z charakteru odvolacieho konania, kde úlohou odvolacieho súdu je preskúmanie postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie. Skutočnosť, že v posudzovanej veci nedošlo k nariadeniu pojednávania, resp. k iným úkonom viditeľným z pohľadu s'ťažovateľa (ten ich aspoň v s'ťažnosti neuviedol), ešte samo osebe neznamená, že odvolací súd bol vo veci úplne nečinný. Navyše krajský súd už raz vo veci odvolania s'ťažovateľa rozhodol, bola teda nastolená právna istota, a ústavný súd vzal do úvahy skutočnosť, že toto rozhodnutie krajského súdu bolo zrušené na základe mimoriadneho opravného prostriedku. Od vrátenia spisu krajskému súdu v júli 2016 z dovolacieho súdu uplynulo približne desať mesiacov. Rozhodnutie krajského súdu z 9. septembra 2014 zrušené dovolacím súdom bolo krajským súdom vydané po roku a troch mesiacoch od predloženia spisu. Ústavný súd nepovažuje namietanú dĺžku konania pred odvolacím súdom, navyše pri zohľadnení skutočnosti, že raz už bolo vo veci meritórne v druhej inštancii rozhodnuté, za nesúladnú s označenými právami s'ťažovateľa. K takémuto záveru ústavný súd dospel aj s prihliadnutím na rozhodovacia prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v obdobných veciach, podľa ktorej dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dva až tri roky v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

16. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 ústavy).

17. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že toto rozhodnutie nebráni sťažovateľovi obrátiť sa opätovne so sťažnosťou na ústavný súd, ak by v budúcnosti v napadnutom konaní na krajskom súde dochádzalo k zbytočným priet'ahom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júna 2017